

БОРИЛЪ

Питаше всѣка вечеръ ли
ти се разхождашъ въ гра-
дината и въ кой часъ оби-
кновенно се прибирашъ...

ЦАРИЦАТА

Не разбирамъ...
А! / навежда глава /

БОРИЛЪ

Азъ му отговорихъ, че
обикновено ти не стоишъ
тука по-дълго отъ два-три
часа следъ залъзъ слънце.
А ето. Вече наближава
месецътъ да изгрѣе.
Азъ дойдохъ съ вестъ
отъ царя. Следъ два дни
се връща. Напраща много поздравя
шидриши и е добре съ здра-
вето.

Искахъ да те предупредя, че
ще бжде по-добре ако почнешъ да
се научвашъ рано да се прибирашъ
вхтре... Вечеръ духа хладенъ вѣтръ.
Лека нощъ... / отива си /

ЦАРИЦАТА

Той питалъ за мене...
Разбирамъ...
Тейбѣга. Не иска да ме
вижда повече.
О, радостъ! Значи азъ
не съмъ му безразлична!
Какво искаше да каже Борилъ?
Вечеръ духа хладенъ вѣтръ...
Не се боя отъ заплахитъ му.
Не искамъ за нищо да знамъ
щомъ Балдуинъ ме обича...
/ отива си /

/ полека-лека се мръква. Изгрѣва пълненъ месецъ. Отъ една пхтекаш
се задава императорътъ /

БАЛДУИНЪ / сѣда на една скамейка /

На рхцетъ ми не тежатъ окови
Съ почитъ и обичъ се носи
Калоянъ къмъ мене...
Но тежка мжка гризе духа ми.
Далече отъ скжпитъ ми деца
и братя... Безъ утехата да се
помоля надъ мрамора, що закрива
мъртвата ми съпруга...
Тамъ далече въ Света София
почива моята любима ...
А дветъ невръстни сирачета
следъ като се лишиха отъ майка,
трѣбваше да загубятъ сега и баща си.
Горко ми... / става /

Изъ задъ
ишадѣ единъ храстъ се появява Царицата, облѣна въ лунни лжчи /

/ пауза /

/ чува се въ далечината единъ кавалъ, който свири
нѣкаква мелодия пълна съ копнежъ и тъга /